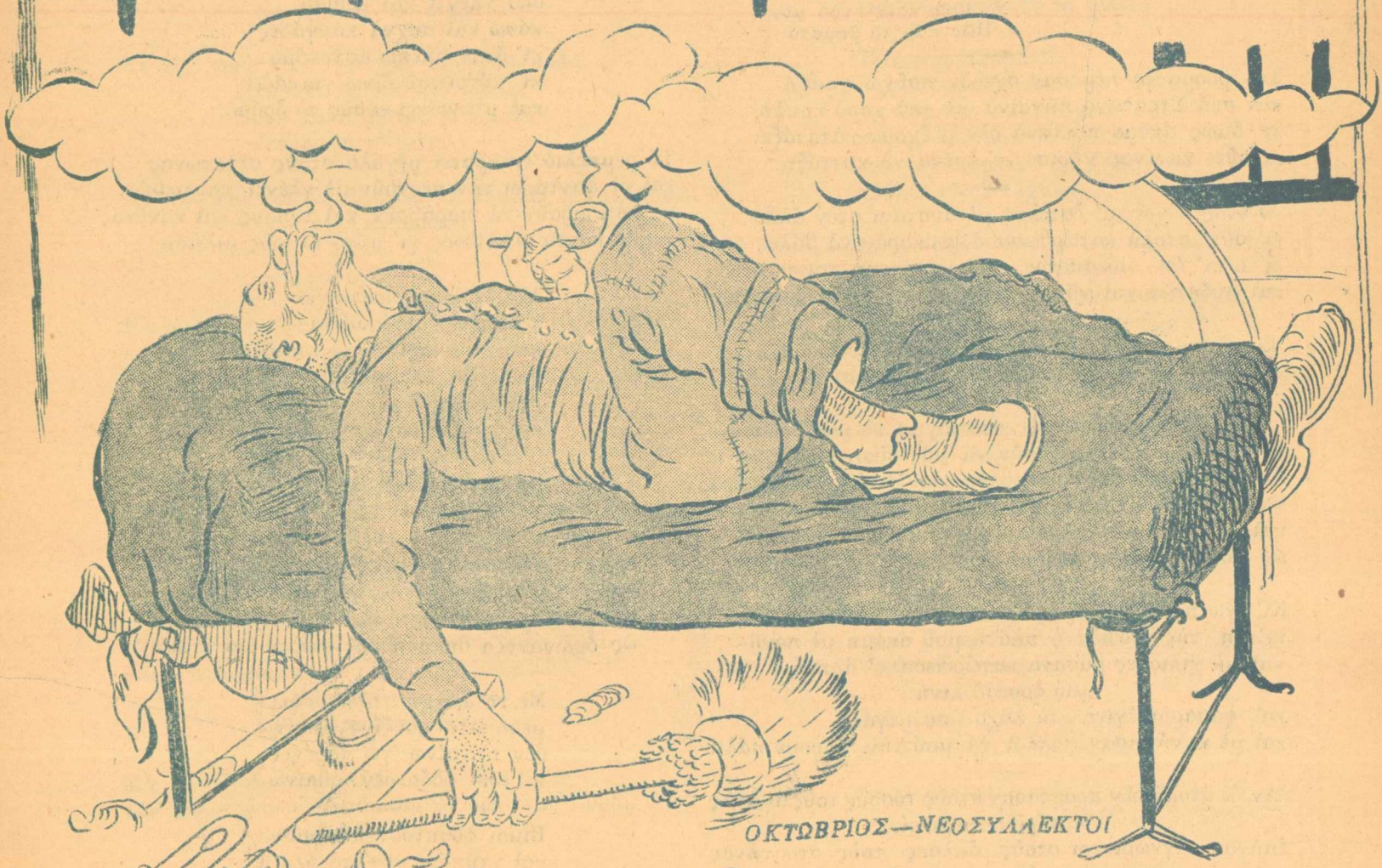

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ—ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΙ

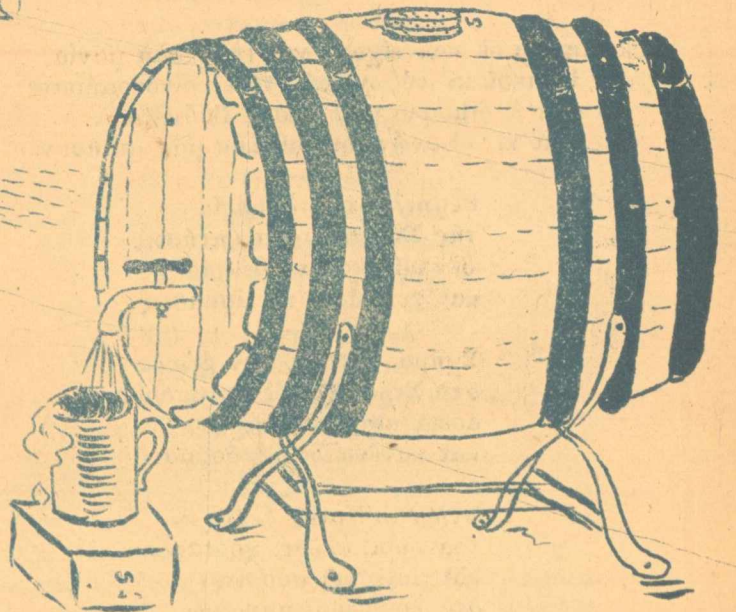

(Της Στρατώνας)

‘Ας σκάση απ’ τὸ κλάμμα τι σὲ νοιάζει,
τῆς δίδνας ἢ γλυκόλικον λαλιά
γιὰ μένα τώρα ἡ πατρίδα μοιάζει
μὲ βαρελιού προσιμένη ἀγκαλιά.

Σαμαία ἢ ποδιά τοῦ ταβερνιάρου
στὴ ρετινάτη ἀπλώνεται πατρίδα
‘Εμπρός! «Παρουσιάστ’ ἑκατοστάρι»
κα νό νι... καὶ κ ο υ μ π ο ῦ ρ α καὶ σταφίδα.

‘Εδῶ σοφία λάμπει περισσὴ
ὁ νοῦς μου ξεχειλίζει, καὶ μὲ γλώσσα
Σωκράτους ἀγορεύει τὸ κρασί
γιατ’ ἡ ὄκα τὰ ἔχει.... τετρακόσα...

Μετά 17 ημέρας άκριβώς, τὸ «Φλέρτ» γίνεται καὶ πάλιν 16 δέλιδο, ὅπως πρότερον, ἀφικνουμένης ἐκ Τεργεσίτης τῆς μεγάλης τοῦ λιθογραφικῆς πλακῆς ἀφού, ὡς γνωστὸν, ἔδχουμεν τὸ ἀτύχημα νὰ διαρραγῆ ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου ἢ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντά.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«Πάρε καρότσα κι' ἔλα
στὰ παραπήγματα
Νὰ ἴδῃς καλὲ κυρά μου
Πῶς πᾶν τὰ βήματα...

Δύο βδομάδες πέρασαν σχεδὸν πούχω γραφῆ καὶ στὴ Στρατώνα πῆγαινα μὲ μιὰ χαρὰ κρυφῆ κι' ὅμως ἀκόμα πουθενὰ δὲν μ' ἔχουν κατατάξει κι' οὔτε κανένας γύρισε κι' ἐμένα νὰ κυττάξῃ.

Ὁ ἕνας λόχος μ' ἔστειλε μὲ σύστασι στὸν ἄλλο κι' οὔτε στολὴ κατώρθωσα ὁ φουκαρᾶς νὰ βάλω, δι' ὃ κι' ἐγὼ ἀδέσποτος στοὺς δρόμους τριγυρνοῦσα καὶ συζητῶν καὶ χάσκοντας τῆς ὄρες μου περνοῦσα.

Ἐν τούτοις δὲν ἐβάσθηξε πάρα πολὺ τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος μὲ κατέταξαν καὶ μένα σ' ἕνα τάγμα.

Ἄλλὰ δὲν ἔχουνε στολὲς στὸ τάγμα νὰ μᾶς ντύσουνε καὶ μὲ ἀμάκα προσπαθοῦν νὰ μᾶς οἰκονομήσουνε. Καὶ χθὲς στὸ λόχο πούρθανε κάτι στολὲς μὲ κάρρα σωστὴ ρεμοῦλα ἔγινε καὶ θρῆνος καὶ ἀντάρα καὶ μέσα στὸν ἀλλαλαγμὸ δαρθῆκανε πολλοὶ ὡς ποῦ νὰ κατορθώσουνε νὰ πάρουν μιὰ στολή.

Κι' ἐγὼ ποῦ δὲν ἐπρόφτασα, ἤμουνα νὰ λυσσάξω, κι' ἀπ' τῆς γροθιῆς ἢ πλάτη μου ἀκόμη μὲ πονῆ καὶ μὲ χιλιάδες βάσανα κατώρθωσα ν' ἀρπάξω μιὰ φορεσὰ λινὴ.

καὶ φασαρία ἔγινε στὸ λόχο μας μεγάλη καὶ μὲ κυνήγησαν πολλοὶ νὰ μοῦ τὴν πάρουν πάλι.

Ἄν δὲ στολὴ δὲν πρόφτασαν στοὺς τόσους τοὺς ἀγῶνας νὰ πάρουν μερικοὶ, ἐπῆγανε ἀγνωρίστοι στοὺς ἄλλους τοὺς στρατῶνας καὶ σούφρωσαν ἐκεῖ.

Καμπόσοι δὲ ποῦ εἶχανε γιὰ τὴ στολὴ μανία, καὶ ἵππικου κι' εὐζωνικοῦ στολὲς οἰκονομήσανε γὰρ εἶνε ἢ διμοιρία μου σωστὴ Βαθυλωνία καὶ οὔτε κι' οἱ ἀνώτεροι καθόλου μᾶς μιλήσανε.

Ρεμπελιὸ στὴ διμοιρία
τῆς Στρατώνας συζητήσεις
δὲν μᾶς κάνουν θεωρία
καὶ γυμνάσια κι' ἀσκίσεις.

Σχῆμα κανενὸς δὲν φέρνω
στὴ Στρατώνα δὲν κοιμοῦμαι
ἀδεια ποτὲ δὲν πέρνω
καὶ κανένα δὲν φοβοῦμαι.

Στῆς ταβέρνες ξενουχτῶ
τραγοῦδι, φλέρτ, χορταίνω
καὶ μόνο γιὰ συσσίτιο
στὸ λόχο μου πηγαίνω.

Ρεμπελιὸ καὶ ἀναρχία
εἰς τὸ Ζάππειο τριγυρίζω
κυνηγῶ παραμάνες
καὶ στὸ φλέρτ τῆς ἀφανίζω.

Στῆς ταβέρνες ἀριβάρω
κι' ὅποιον θέλω γὼ τρατάρω
κι' ἂν ὁ κάπελας μιλήσῃ
καὶ παράδες μοῦ ζητήσῃ
τρώει καὶ κατραπακίς
καὶ σκαμπίλια καὶ σβερκιές.

Ποῖος τολμᾷ νὰ μοῦ μιλήσῃ!
ὄλο γλέντι καὶ μεθύσι,
κάνω καὶ συχνὰ καυγάδες
κι' ὅταν βλέπω ἀστυνόμο
κι' αὐτουνοῦ δίνω γιακάδες
καὶ μ' ἀνοίγει εὐθύς τὸ δρόμο.

Τὸ ρεμπελιὸ ἐπικρατεῖ μεγάλο στοὺς στρατῶνας
καὶ οἱ φαντᾶροι τὴν περνοῦν μὲ γλέντι καὶ μεθύσι
καὶ ἤμποροῦν νὰ παραβοῦν καὶ τύπους καὶ κανόνας
χωρὶς κανεὶς ἀνώτερος γι' αὐτὸ νὰ τοὺς μιλήσῃ.

Δὲν ὑπάρχει πειθαρχία
ρεμπελιὸ καὶ ἀναρχία
ποῦ σοῦ στρίβει τὸ τσερβέλλο
ὄλοι εἶνε ἕνα κόμμα
καὶ πολλοὶ φοροῦν ἀκόμα
καὶ τὸ ψάθινο καπέλλο.

Βασιλεύει ρεμπελιὸ
κι' ὡς κι' ἐγὼ τὸ Λοχαγὸ
τὸν ἔχω σὺν κολλίγια
καὶ καρφί δὲν καίγεται κι' οὔτε πετάει μυῖγα.

Καὶ μὲ πῆρε σπῆτι τοῦ ἀπὸ τὴ διμοιρία
ὡς ὀρδινάντζα ὄπλαδᾶ καὶ γιὰ τὰ μαγειρεία.

Μὲ τὴ λόγχη στὸ ντουφέκι
μέσα στὴ κουζίνα μπαίνω
δὲν πηγαίνω γὼ παρέκει
κι' ἀπὸ φόβο δὲν παθαίνω.

Εἶμαι φόβητρον τοῖς πᾶσι
καὶ χτυπάω μὲσ' τὰ ὄλα
ποντικὸ ἀπὸ κατσαρόλα
δὲν ἀφίνω νὰ περάσῃ.

Μέσ' τὴ κουζίνα κάθουμαι καὶ χῆνες καθαρίζω
κι' ὅταν δὲν ἔχουμε δουλεῖδι στοὺς δρόμους τριγυρίζω.

Καὶ μέσα στὴ κουζίνα
περνω ζῶν καὶ χῆνα
καὶ ἔχω γιὰ παρέα
μαγειρίσσα ὄραϊα
κι' ἀπ' ὄλους ζηλευτὰ,
πολλὲς κουζίνες γύρισα
μὰ πουθενὰ μαγειρίσσα
δὲν εἶδα σὺν κι' αὐτῆ.

Ἐχω λοιπὸν καθήκοντα ἥρωϊκὰ καὶ μεγάλα
καὶ στὴ κουζίνα τὸ πρῶτ' ἔψηνω καλὰ τὸ γάλα.

Ὁὕτως ἀγρύπνως καὶ πιστῶς τὸν ντέντζερν φυλάσσω
καὶ τὴ σκιά μου κάποτε ἥρωϊκῶς πατάσσω
βουτάω μέσ' τὰ οὔλα
καὶ... χ α ι ρ ε τ ῶ τὴ δοῦλα.

Κι' ἢ δοῦλα μας περήφανη
δὲν μοῦ μιλεῖ καθόλου
καὶ στέκει κοτσονάτη

καὶ σὺν λαχείο μούπεσε
τοῦ ἔθνικου μας Στόλου
καὶ σὺν φρατζόλα ἀφράτη.

Καὶ κάθε βράδν πέφτομε κι' ἐμεῖς νὰ κοιμηθοῦμε
ἀπ' τῆς κουζίνας τὰ δεινὰ κᾶπως ν' ἀναπανθοῦμε.

Πέφτει καὶ ἡ Λοχαγίνα
ποῦ κομματ' εἶνε βαρδάτο
καὶ πεθαίνει ἀπ' τὴν... πείνα
τὸν ἀφέντη τὸ σπαθάτο.

Κι' ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ ἴδῶ τί σχέδια σοφὰ
κάνουν οἱ δυὸ ἐν πλάτει
στὴ κλειδαρότρουπα κρυφὰ
ἐκόλλαγα τὸ μάτι.

Μὰ ποῦ καὶ ποῦ κατώρθωσα νὰ νοιώσω ἢ μιλοῦσαν
διότι συζητοῦσαν
μὲ... λεξικὸ
συμβολικὸ.

Μὰ φαίνεται πῶς μίλαγαν γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις
καὶ τοῦ στρατοῦ προδιδασμοὺς καὶ τὰς κλεινὰς ἀ-
Καὶ φώναζε ὁ λοχαγὸς (σκίσεις)
ὁ ἀφέντης ὁ σπαθάτος
κόκκινος σὺν ἀστακὸς
σὺν Πετεινὸς βαρδάτος.

«Παρουσιάστε, χέρια σηκώστε,
«Χτυπᾶτε, φέριτε, καὶ μὴ κουνιῶστε
«Μὴ κουνηθῆτε, μὴ ταραχθῆτε
«Καὶ στὸν ἔχθρὸ μας καλὰ ριχθῆτε.»

Μ' αὐτὰ τὰ παραγγέλματα ἔκανα λίγο χάζι
γιατὶ ἡ Λοχαγίνα μου δὲν τόβαζε μαράζι.
Κι' ὄλα τὰ ἐκτελοῦσε
καὶ διόλου δὲν μιλοῦσε.

Μὰ 'κεῖ ὅπου φερμαρίζα καλὰ ὁ φουκαρᾶς
δὲν ξέρω πῶς μ' ἀρπάκωσε τὸ μάτι τῆς κυρᾶς
καὶ τῶπε ἐν τῷ ἄμα
στ' ἀφεντικοῦ τ' αὐτῆ
καὶ ἔφοιξε συνάμα
κι' ἀγρίεψε κι' αὐτῆ.

Τότε δὴ τότε χαλασμός μέσα στὸ σπητικό μας
κι' ἐκτάκτως συνεδρίασε γιὰ μὲ τ' ἀφεντικὸ μας
Καὶ ἔκανε πρωτόκολλο γιὰ νὰ μὲ ντουφεκίσῃ
ἀλλ' ἢ κυρία εὐτυχῶς βγαίνει γιὰ μὲ στὴ μέση
ἢ τὸν παρακλιέσῃ
ὅσο ποῦ τὸν κατάφερε γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Κι' ἐγλύτωσα τὴν κοῦτρα μου, ἀλλὰ γιὰ τιμωρία
μ' ἐδιώξανε διὰ παντὸς ἀπὸ τὰ μαγειρεία.

Ἔτσι λοιπὸν κακὴν κακῶς πάλι στὸ λόχο φθάνα
καὶ παρευθὺς μ' ἀπέστειλαν στὸ Σύνταγμα ἀπάνω.
Καὶ 'κεῖ κοφομεσάστικα νὰ πλένω κατσαρόλες
καὶ τοῦ θαλάμου τῆς δουλειῆς νὰ ἐτοιμάζω ὄλες.
Καὶ στοῦ θανάτου ἔφθασα, ὡς λένε, τὸ σημεῖον
δι' ὃ καὶ μὲ ἀπέστειλαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Ἄκουγα τόσα πράγματα γιὰ τὰ Νοσοκομεῖα
καὶ εἶχα πάντοτε γι' αὐτὰ κι' ἐγὼ ἀδυναμία.
Νοσοκομεῖον! Δυστυχῆς αὐτὸς ποῦ δὲν τὸ ξέρει,
νδρχεταὶ στὸ κεφάλι σου ὄραϊα Νοσοκομία
μὲ τὴν ποδίτσα τὴ λευκὴ καὶ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι,
καὶ νὰ τὴν βλέπῃς χάσκοντας μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Καθάρσο καὶ χἀδεμα, κινίνο καὶ φιλί,
κι' ἐχάρηκα π' ἀρωστίτσα, σᾶς βεβαιῶ, πολὺ.

Ἐρώτων εἶνε τέμενος κάθε Νοσοκομεῖον,
προσέρχονται δὲ πάμπολλοι κι' ἀπὸ τὸ Ἄρχηγεῖον,
στὴν ὑγεία τοὺς καλὰ,
κι' ἡ Νοσοκόμος ὄλες
τοὺς κυττάζουν ἢ μαριόλες
καὶ τοὺς πέρνουν τὰ μυαλά.

Τὶ κρυφομιλήματα,
τί κρυφοφιλήματα,
τί τσιμπῆς καὶ χἀχανα
ποῦ μ' ὄλο μου τὸ χἀλι
καὶ τοῦ πυρετοῦ τὴ ζἀλη
τἀδλεπα καὶ τἀχανα.

Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ κατίντησα κι' ἐγὼ νὰ πάρω θάρρος
ἂν κι' ἤμουνα φαντᾶρος,
κι' αἰσθήματα ψιθύριζε καὶ τὸ δικὸ μου στόμα
καὶ παρ' ὀλίγον τᾶψηνα μὲ μιὰ Νοσοκόμα,
ἀλλ' οἱ γιατροὶ κατἀλασαν τὸ πάθος μου αὐτὸ,
καὶ μ' ἐδιώξαν κακὴν κακῶς καὶ πρὶν νὰ γιαιτρευτῶ.

Λοιπὸν μὲ τέτοια βάσανα καὶ ἄλλα ὄχι λίγα
πάλι στὸ Λόχο πῆγα,
καὶ πλέον δὲν τὸ κόννησα ἀπὸ τὴ διμοιρία
κι' ὀλημερῆς μὲ λυώνανε ἀπὸ τὴν ἀγγαρία
καὶ μέσα εἰς τοῦ λόχου μου τῆς σὺφορῆς ἐκείνης
ἐξέχασα διὰ παντὸς τὴν δοῦλα καὶ τῆς χῆνες.

Πᾶν οἱ τῆς κουζίνας χρόνοι
τώρα βάσανα καὶ πόνοι
ὄμιε στὴ διμοιρία,
σκάδω στὸ Πολύγωνο
καὶ ψοφῶ στὴν ἀγγαρία
μὲ τὸ τσαπὶ τὸ τρίγωνο.

Στοῦ Συνταγματάρχη χῆνα
καὶ ζῶν καὶ φρέσκη κόττα
καὶ στῆς διμοιρίας πείνα
ποῦ μᾶς βρώμησαν τὰ χῶτα
καὶ γινῆκαν οἱ φαντᾶροι
σὺν νὰ εἶνε μπακαλιᾶροι.

Μέσ' τὰ τόσα μας σεκλέτια,
γιὰ γυμνάσια καὶ τέτοια
πῶποτε δὲν τὸ κουνοῦμε,
μοναχὰ μὲ τὴν λιακάδα
βγαίνουμε εἰς τὴν ἀράδα
καὶ τῆς ψεῖρες κυνηγοῦμε.

Καὶ τὰ γένεια καθενὸς
ἔγιναν σχεδὸν δυὸ πᾶχες
κι' ὡς κι' ἐγὼ ποῦμουνη σπανὸς
ἐβγάλα καμπόσες τρίχες.

Τέτοιος λοιπὸν ἐγίνηκα φαντᾶρος σμερδαλέος
καὶ τῆς κουζίνας ἀνθρώπος, στρατιώτης μὲ ποδάρι
τῆς κατσαρόλας βασιληᾶς καὶ ντερτιλῆς γενναῖος
καὶ τῆς φακῆς ἥρωϊκὸ, τουπικῆλην παλληκᾶρι.

ΠΕΤΕΙΝΟ—ΜΑΝΗΣ

(Έθελοντής)

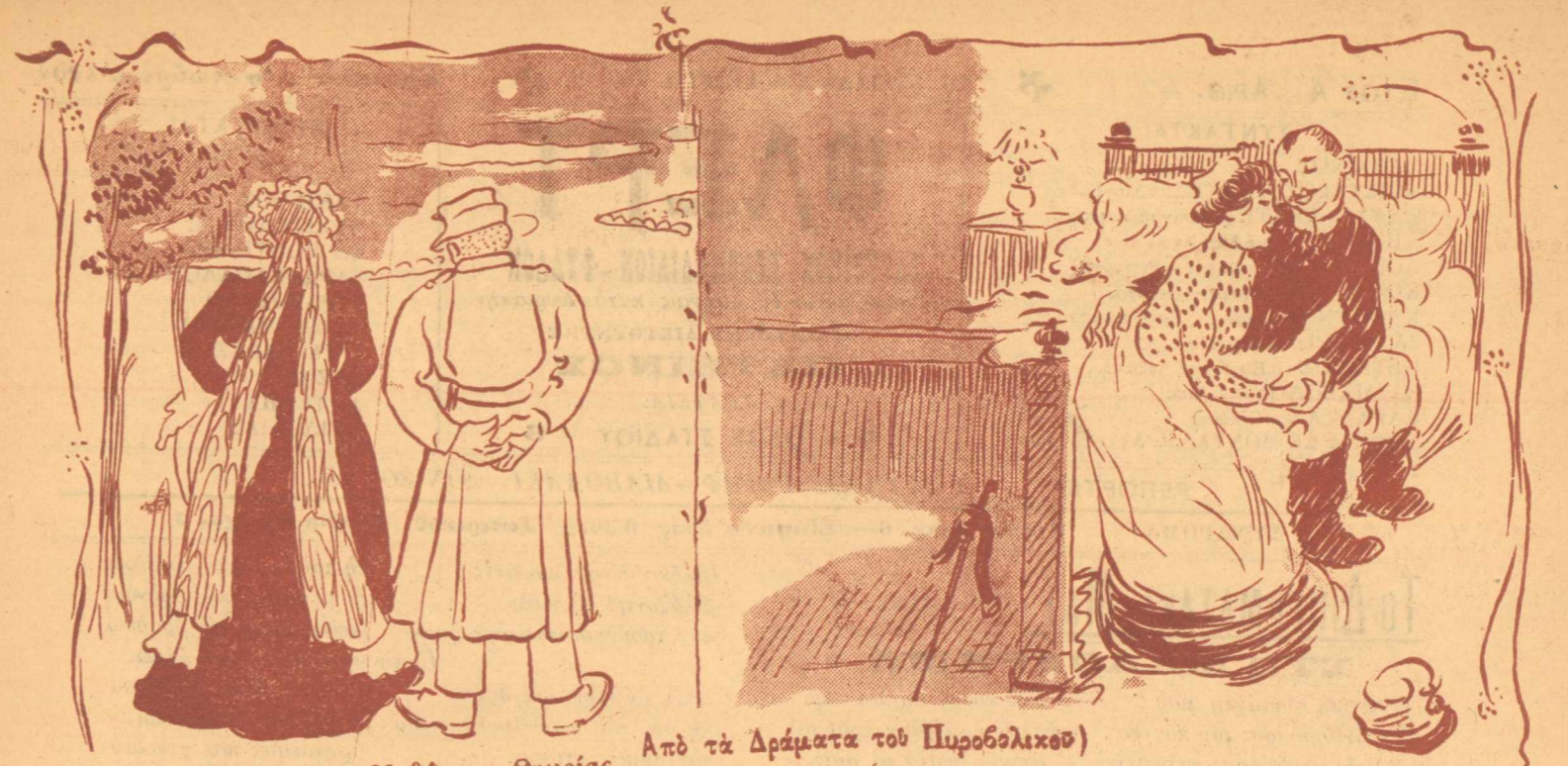
Ο ΛΟΧΑΓΟΣ. — Τι θές μωρέ ;
 Ο ΠΑΙΣ. — Είμαι παις του λόχου, κύριε λοχαγέ.
 Εύπειδώς αναφέρω ότι είμαι καταταγμένος τόσες
 μέρες τώρα, και ό κύρ δεκανέας ακόμη δέν με πέ-
 ρασε από τό... τε ζάκι.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ. Κυρία σός τό είπα και άλλοτε νά
 μίν έρχεσθε στά παρατήγματα τόρα πού είνε οι
 νεοσύλλεκτοι, γιατί θά δουλέψη ή π ο κ ό π α ν ο ς,
 και δέν άνοκατεύομαι.

(Έρωσ με γαλόνια)

Ο ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ. — Μωρή τί καταλαβαί-
 νεις άπ' αύτόν τόν παλαιοεπιλοχία, πού ζουράθηκες
 με δούτονε ;

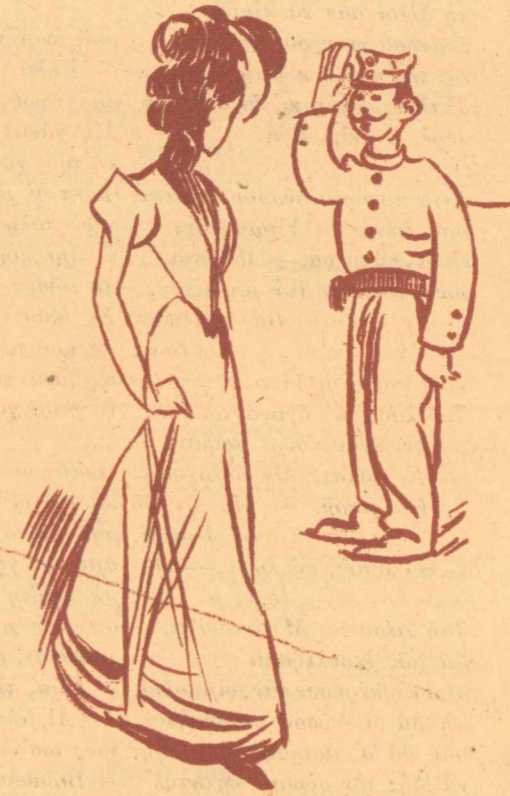
Η ΔΟΥΛΑ. — Καλέ τί λέτε κύριε άνθυπολοχαγέ !!
 Έγώ ν' αφήσω τόν επιλοχία μου ; ! Άμ ποιός άλλος
 τόχη τρία στό μανήκι του ;

Από τά Δράματα του Πυροβολικού)

ΠΡΑΞΙΣ Α'. Στο Ζάππειον. Μαθήματα θεωρίας.

ΠΡΑΞΙΣ Β'. Στο σπύτι. Γυμνάσια διμηνήριας.

(Στό Σύνταγμα)

Ο ΦΑΝΤΑΡΟΣ. — Στάς διαταγές σας κυρά λο-
 χαγίνα !..
 Η ΚΑ ΛΟΧΑΓΟΥ. — Μωρέ δέν σου είπα, άμα
 με βλέπης νά μη σηκώνωνται τά άκρα σου ;

(Στὸ σπῆτι τοῦ κ. Λοχαγῶ)

Ἐφαρμογὴ τῆς θεωρίας περὶ ἰδιαίτερον
τῶν... σωμάτων. (Δράμα εἰς πρᾶξιν καὶ... σκοπ
ν ἰν μίαν. Το σαλοῦ νι φυσικά ζῆται).